

Sygn. akt III AUa 823/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krystian Serzysko (spr.)
Sędziowie:	SSA Agata Pyjas - Luty SSA Halina Gajdzińska
Protokolant:	st. prot. sądowy Anna Baran

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2012 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **A. Z.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o zwrot nienależnie pobranych świadczeń

na skutek apelacji wnioskodawczynie A. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 lutego 2012 r. sygn. akt VII U 1930/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 823/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił odwołanie A. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 17 czerwca 2011 r. zobowiązującej ubezpieczona do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia emerytalnego w kwocie (...)zł w związku z przychodem osiągniętym w okresie pobierania świadczenia emerytalnego.

Sąd ustalił, że decyzją z dnia 21 maja 2010 r. ZUS przyznał A. Z., ur. (...), emeryturę od dnia 1 kwietnia 2010 r. w wysokości (...)zł brutto miesięcznie. Do decyzji załączone zostało pouczenie o okolicznościach powodujących zawieszenie lub zmniejszenie emerytury. W szczególności w pkt VI pouczenia wskazano, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu albo zmniejszeniu w razie osiągania przychodu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności. Jednocześnie wyjaśniono, iż za przychód osiągany z tytułu pozarolniczej działalności uważa się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne. W pkt VIII podpunkt 2 pouczenia zawarto informację, iż w

celu ustalenia, czy zachodzą okoliczności powodujące zawieszenie prawa do emerytury albo wstrzymanie wypłaty świadczenia lub zmniejszenie jej wysokości wnioskodawczym obowiązana jest powiadomić organ rentowy o kwocie przychodu osiągniętego łącznie w roku kalendarzowym lub w poszczególnych miesiącach, w terminie do końca lutego następnego roku; w przypadku nieopłacania składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności obowiązana jest powiadomić Zakład o kwocie, jaką zadeklarowałaby gdyby opłacała te składki (nie mniejszej niż kwota najniższej podstawy wymiaru składek). Analogiczne pouczenie zostało doręczone odwołującej wraz z decyzjami z dnia 23 marca 2011 r., z dnia 27 kwietnia 2011 r. i z dnia 13 maja 2011 r. w przedmiocie przeliczenia emerytury.

Skarżąca zatrudniona jest na czas nieokreślony na podstawie umowy o pracę w Centrum (...) (...)w K. na stanowisku nauczyciel- instruktor. Prowadzi także pozarolniczą działalność gospodarczą z tytułu której opłaca składki jedynie na ubezpieczenie zdrowotne. W okresie od dnia 1 kwietnia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. A. Z. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę uzyskała przychód w kwocie(...)zł (w kwietniu- (...)zł, w maju- (...)zł, w czerwcu- (...)zł, w lipcu- (...)zł, w sierpniu- (...)zł, we wrześniu-(...)zł, w październiku- (...)zł, w listopadzie- (...)zł, w grudniu- (...)zł). Przychód z tytułu prowadzonej przez odwołującą działalności gospodarczej we wskazanym powyżej okresie wyniósł (...)zł ((...)zł za każdy miesiąc). W sumie przychód odwołującej w okresie od dnia 1 kwietnia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. wyniósł (...)zł. Wyższa kwota graniczna ustalona dla tego okresu wynosi natomiast (...)zł. Zakwestionowaną decyzją ZUS ustalił, iż osiągnięty przychód w okresie od kwietnia do grudnia 2010 r. uzasadniał zawieszenie świadczenia łącznie o (...)zł. We wskazanym okresie emerytura była wypłacana odwołującej w pełnej wysokości, tj.(...)zł brutto miesięcznie. Kwota nienależnie pobranego świadczenia wyniosła zatem(...)zł. Pismem z dnia 3 sierpnia 2011 r. A. Z. złożyła w ZUS wniosek o ponowne rozliczenie emerytury za okres od dnia 1 kwietnia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. w oparciu o przychód uzyskany w każdym miesiącu. Pismem z dnia 24 sierpnia 2011 r. (...) Oddział w K. poinformował odwołującą, iż kwota nienależnie pobranego świadczenia w 2010 r. nie uległa zmianie.

Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie nie ma uzasadnionych podstaw i nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami) prawo do emerytury i renty ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 103a - 106. Stosownie do art. 104 ust. 1 prawo do emerytury lub renty ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu, na zasadach określonych w ust. 3-8 oraz w art. 105, w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 2 oraz z tytułu służby wymienionej w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 6. W myśl ust. 2 za działalność podlegającą obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 1, uważa się zatrudnienie, służbę lub inną pracę zarobkową albo prowadzenie pozarolniczej działalności. Zgodnie z ust. 1 a dla emerytów i rencistów prowadzących pozarolniczą działalność za przychód, o którym mowa w ust. 1 przyjmuje się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych. Prawo do emerytury, do której uprawniona jest jedna osoba, ulega zawieszeniu w razie osiągnięcia przychodu w kwocie wyższej niż 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego (art. 104 ust. 7b ustawy emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Zgodnie z przepisem art. 138 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu. Za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się świadczenie wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania (ust. 2 pkt 1). Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego przychód uzyskany przez A. Z. w okresie od dnia 1 kwietnia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. wyniósł (...)zł. Złożyła się na niego kwota przychodu uzyskana z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w kwocie (...)zł oraz kwota przychodu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w kwocie (...)zł (po (...)zł na miesiąc). Przyjęcie powyższej miesięcznej kwoty przychodu wynika z faktu, iż A. Z. nie opłacała składek na fundusz emerytalno - rentowy z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności, a zatem zgodnie z przepisami prawa za przychód przyjmuje się kwotę stanowiącą najniższą podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Skoro zatem wyższa kwota graniczna ustalona dla wskazanego okresu wyniosła (...)zł to przychód A. Z. w kwocie (...)zł przekroczył ją i uzasadniał zawieszenie kwoty emerytury za ten okres. Skarżąca osiągnęła bowiem we wskazanym okresie przychód w kwocie wyższej niż 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego do celów emerytalnych. Kwota pobieranej emerytury przez odwołującą wynosi (...)zł brutto miesięcznie, a zatem zobowiązana jest ona do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w kwocie (...)zł.

A. Z. była prawidłowo pouczona o pojęciu przychodu uzasadniającego zawieszenie prawa do świadczenia lub jego zmniejszenie. Stosowne pouczenia znajdują się we wszystkich decyzjach dotyczących prawa do świadczeń. W tym stanie rzeczy ZUS prawidłowo zobowiązał A. Z. do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia za okres od dnia 1 kwietnia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. w łącznej wysokości (...)zł brutto na podstawie art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Apelację od wyroku złożyła A. Z. wnosząc o zmianę wyroku poprzez przyjęcie, że wysokość osiąganego przychodu z tytułu działalności gospodarczej w roku 2010 wyniosła (...)zł, co nie powoduje zawieszenia emerytury i konieczności zwrotu świadczenia, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Zarzuciła naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy: art. 227 kpc przez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy mających istotne znaczenie w sprawie. W uzasadnieniu podniosła, że sąd źle zinterpretował zapis art. 104 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej. W oświadczeniu do ZUS wnioskodawczyni określiła, że z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności za 2010 r. wyniósł (...)zł (chodziło prawdopodobnie o przychód). Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku III AUa 1493/01 stwierdził, że w postępowaniu sądowym można odmówić stosowania przepisu oczywiście sprzecznego z Konstytucją RP i w jego miejsce przyjąć za podstawę rozstrzygnięcia przepis ustawy, który reguluje tę samą kwestię w sposób zgodny z Konstytucją. Art. 104 ust. 1a ustawy emerytalno-rentowej naruszył zasadę niedziałania prawa wstecz, wprowadził niekorzystne rozwiązania dla części emerytów i rencistów, którzy w niewielkim zakresie dorabiają sobie do emerytury lub renty, prowadząc pozarolniczą działalność. Ponadto w wyroku tegoż Sądu Apelacyjnego z 7 czerwca 2001 r. III AUa 1996/00 wskazano, że brak pouczenia ubezpieczonego o tym, co uważa się za przychód emerytów prowadzących pozarolniczą działalność ma istotny skutek prawny. Ustawa z dnia 8 lipca 1999 r. dokonano nowelizacji ustawy wprowadzając odmienne pojęcie przychodu. Gdyby ubezpieczony w tym zakresie uzyskał pouczenie, to niewątpliwie wyrejestrowałby działalność gospodarczą nie narażając się na przypisanie mu przychodu, którego faktycznie nie uzyskał. W podobnym duchu stanowi wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 października 2006 r. III AUA 502/06. Sąd nie wziął też pod uwagę, że z tytułu prowadzonej działalności pozarolniczej skarżąca nie osiągnęła dochodu w miesiącach lipcu i sierpniu, gdzie na podstawie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 sierpnia 2007 r. III AUa 1573/06 zamierzony i świadomy okres zaprzestania prowadzenia działalności połączony z urlopowaniem pracownika i zamknięciem lokalu handlowego powoduje, że nie ma obowiązku opłacania składki na ubezpieczenie społeczne, a tym samym nie można przyjąć, że został osiągnięty przychód za ten okres.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny niniejszej sprawy i dokonał właściwej wykładni zastosowanych przepisów, cytowanych w uzasadnieniu wyroku. Emerytura wnioskodawczyni podlegała zawieszeniu na podstawie art. 104 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Kwestionowany przez skarżącą sposób obliczania przychodu emerytów prowadzących pozarolniczą działalność wynika z ust. 1a, 2 i 4 tego przepisu. Stanowią one, że dla emerytów i rencistów prowadzących pozarolniczą działalność za przychód, o którym mowa w ust. 1, przyjmuje się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych. Za działalność podlegającą obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 1, uważa się zatrudnienie, służbę lub inną pracę zarobkową albo prowadzenie pozarolniczej działalności. Przepisy ust. 1, 1a i 2 stosuje się również do osób wyłączonych z obowiązku ubezpieczenia społecznego z tytułu ustalenia prawa

do emerytury i renty lub wykonujących działalność niepodlegającą obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z uwagi na podleganie temu obowiązkowi z innego tytułu. Wnioskodawczyni z uwagi na podleganie ubezpieczeniu społecznemu z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy nie podlegała ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzonej działalności pozarolniczej, ale do stosowania zasad zawieszania lub zmniejszania świadczeń emerytalnych wynikających z art. 104 przyjmuje się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne. Okoliczność faktycznego nie opłacania takich składek nie ma wpływu na sposób obliczania kwot przychodu określonych w cytowanych przepisach.

Z punktu widzenia obowiązku zwrotu świadczenia na podstawie art. 138 ust. 1 i 2 ustawy zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia miała treść pouczenia zawartego w decyzjach przyznających emeryturę. Słusznie zważył Sąd Okręgowy, że z treści pouczeń wynikał sposób liczenia przychodu w przypadku prowadzenia działalności pozarolniczej. W szczególności wskazać należy powołany przez sąd pkt VI pouczenia, w którym wskazano, że za przychód osiągnany z tytułu pozarolniczej działalności uważa się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne oraz pkt VIII, gdzie zaznaczono obowiązek wskazania zadeklarowanej kwoty w przypadku nieopłacania takiej składki, która jednocześnie nie może być mniejsza niż kwota najniższej podstawy wymiaru składek. Orzecznictwo Sądu Najwyższego potwierdza, że pouczenie takie może mieć charakter ogólny (w tym może ograniczać się do zacytowania przepisu), o ile tylko jest zrozumiałe. W wyroku z 25 czerwca 2010 r. II UK 66/10 (LEX nr 619642) wskazano, że w art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych chodzi o klasyczne pouczenie, w którym organ rentowy informuje ubezpieczonego, że utraci prawo do świadczenia, gdy wystąpią okoliczności, które zgodnie z przepisami prawa spowodują utratę tego prawa. Pouczenie musi być na tyle zrozumiałe, by pobierający świadczenie mógł odnieść je do swojej sytuacji. Jednak pouczenie nie może odnosić się do indywidualnie pobierającego świadczenie, gdyż nie da się przewidzieć, które z okoliczności wystąpią u konkretnego świadczeniobiorcy. W wyroku z 12 sierpnia 2009 r. II BU 9/09 (LEX nr 5321127), że pouczenie o okolicznościach, których wystąpienie powoduje brak prawa do świadczenia może polegać na przytoczeniu przepisów określających te okoliczności, ale musi być na tyle zrozumiałe, aby ubezpieczony mógł je odnieść do własnej sytuacji. W wyroku z 18 lutego 2009 r. II UK 204/08 (LEX nr 736736), że pouczenie o okolicznościach, których wystąpienie powoduje brak prawa do świadczenia (art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS) może polegać na przytoczeniu przepisów określających te okoliczności, ale musi być na tyle zrozumiałe, aby ubezpieczony mógł je odnieść do własnej sytuacji. Z powyższego przepisu wynika jednoznacznie, iż warunkiem uznania świadczenia za nienależne, jest pouczenie o okolicznościach, których wystąpienie w czasie pobierania świadczenia, powoduje utratę prawa do świadczeń. Nie chodzi tu zatem o pouczenie "o braku prawa do ich pobierania", jak stanowi powołany wyżej przepis, albowiem dyspozycja tego przepisu byłaby w istocie trudna do zrealizowania, gdyby opierać się jedynie na jego wykładni językowej. W wyroku z 10 czerwca 2008 r. I UK 394/07 (LEX nr 494135), że warunkiem uznania świadczenia za nienależne pobrane jest pouczenie o okolicznościach, których wystąpienie w czasie pobierania świadczenia powoduje jego utratę (w całości lub w części). Pouczenie o takich okolicznościach nie może odnosić się indywidualnie do pobierającego świadczenie, gdyż nie da się przewidzieć, które z różnorodnych okoliczności wystąpią u konkretnego świadczeniobiorcy. W tym sensie wystarczające jest przytoczenie przepisów określających te okoliczności. Jednakże pouczenie musi być na tyle zrozumiałe, aby pobierający świadczenie mógł je odnieść do własnej sytuacji. Tak samo w wyroku z 14 marca 2006 r. I UK 161/05 (OSNP 2007/5-6/78).

Zapoznając się z treścią pouczenia można było dowiedzieć się o obowiązujących zasadach, a treść pouczenia spełniała powołane wyżej wymogi, stanowiące podstawę zastosowania art. 138 ustawy. Wymóg kierowanego do ubezpieczonych pouczenia ma charakter formalny. Oznacza to, że osoba, której umożliwiono zapoznanie się ze stosowną informacją (pouczeniem), nie może zasłaniać się okolicznością faktycznego nie zapoznania się z nią. Nie zapoznanie się z pouczeniem obciąża świadczeniobiorcę i stanowi przesłankę obowiązku zwrotu świadczenia. W wyroku z 23 marca 2010 r. I UK 300/09 (LEX nr 585732) Sąd Najwyższy stwierdził, że żądanie zwrotu nienależnie pobranego świadczenia nie jest oparte na obowiązku wykazania, że osoba zapoznała się z doręczonym jej pouczeniem o braku prawa do świadczenia w określonych okolicznościach.

Jeśli mimo pouczenia ubezpieczona nadal miała wątpliwości w jego zrozumieniu, w szczególności, kiedy po przyznaniu emerytury zamierzała prowadzić pozarolniczą działalność gospodarczą i podjąć ponowne zatrudnienie na podstawie umowy o pracę, można było uzyskać dodatkową informację bezpośrednio w organie rentowym, przedstawiając swoją sytuację. Wtedy na pewno otrzymałaby stosowną informację dostosowaną do jej konkretnej, indywidualnej sprawy. Zachowanie skarżącej jest tym bardziej niezrozumiałe, że jak wynika z treści jej wyjaśnień (karta 22 akt sprawy), zapoznała się z treścią pouczeń, ale w jej ocenie były dla niej niejasne. Logiczną konsekwencją braku rozeznania w obowiązujących przepisach byłoby uzyskanie dokładnej informacji w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych.

W odwołaniu wnioskodawczynie powołała się na swoją trudną sytuację majątkową i osobistą, która może stanowić podstawę odstąpienia przez organ rentowy od żądania zwrotu nienależnie pobranego świadczenia na podstawie art. 138 ust. 6 ustawy (zajście szczególnie uzasadnionych okoliczności). Jednak na obecnym etapie postępowania bezzasadne jest powoływanie się na te okoliczności. Przede wszystkim możliwość odstąpienia, zgodnie z treścią tego przepisu, została zastrzeżona w pierwszej kolejności do dyspozycji organu rentowego. Nie oznacza to, że decyzja organu rentowego w tym względzie pozostaje poza kontrolą sądową w ramach odwołania się od niej. Jednak okoliczności podnoszone przez wnioskodawczynię, a mające wskazywać na konieczność odstąpienia, powinny najpierw zostać rozpatrzone w postępowaniu przed organem rentowym. Brak podstaw do rozpatrywania tego przepisu przez sąd w przypadku, gdy ubezpieczony odwołuje się od decyzji zobowiązującej go do zwrotu świadczenia, kwestionując merytoryczne podstawy decyzji – przesłanki z ust. 2 art. 138 ustawy. Potwierdzeniem tej tezy jest wyrok z 18 stycznia 2010 r. II UK 168/09 (LEX nr 583810), w którym Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że dopóty, dopóki nie zostanie prawomocnie rozstrzygnięte, czy kwoty, których zwrotu żąda organ rentowy, można uznać za nienależnie pobrane, nie ma możliwości zastosowania przepisu art. 138 ust. 6 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Orzecznictwo Sądów Apelacyjnych powołane w apelacji nie stanowi podstawy do uwzględnienia zarzutów. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku III AUa 1493/01 odnosił się do niekonstytucyjnego nieprzestrzegania przez ustawodawcę zasady niedziałania prawa wstecz, w związku z nowelizacją art. 104 i dodaniem do niego od 1 stycznia 1999 r. ust. 1a. Sytuacja taka nie miała miejsca w niniejszej sprawie, ponieważ przepisy znajdujące zastosowanie do rozstrzygnięcia tej sprawy obowiązują od wielu lat i nie dotyczą działania prawa wstecz. Abstrahując już od kontrowersyjnej tezy cytowanego orzeczenia, przyjmującego możliwość stwierdzenia niekonstytucyjności przepisu ustawy przez sąd powszechny, należy zauważyć, że apelacja nie zawiera zarzutów o niezgodności z konstytucją art. 104 ustawy emerytalno-rentowej, a sąd rozpoznający sprawę nie powziął takich wątpliwości, które stanowiłyby podstawę przedstawienia Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego w trybie art. 193 Konstytucji RP. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 7 czerwca 2001 r. III AUa 1996/00 dotyczył z kolei braku pouczenia ubezpieczonego co do rozumienia przychodu emeryta prowadzącego działalność gospodarczą (w dodatku także w związku z ustawową zmianą znaczenia tego pojęcia w 1999 r.). Podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 października 2006 r. III AUA 502/06. Jak to wyżej wykazano, w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z brakiem takiego pouczenia. Wreszcie wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 sierpnia 2007 r. III AUa 1573/06 odnosi się do zamierzonego i świadomego okresu zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej. Wnioskodawczynie tymczasem w toku postępowania nie podnosiła, że swojej działalności w jakimś okresie zaprzestała, nie mówiąc już o jakichkolwiek wnioskach dowodowych w tym zakresie. Wyraźnego zaznaczenia wymaga przy tym, że czym innym jest zaprzestanie działalności, niż podnoszony przez wnioskodawczynię fakt nie osiągnięcia w pewnych miesiącach dochodu z tej działalności. Ta ostatnia okoliczność pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie, a pierwsza nie została wykazana.

Wobec powyższego na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji wyroku.